

els catalans pel món

per PERE CALDERS

Del recull
Cròniques de la veritat oculta
d'Editorial Selecta

Una vegada vaig anar a Birmània vigilant una expedició de blanc d'Espanya.

El viatge va anar força bé i en arribar a Yakri, un reietó local m'oferí hospitalitat de bona llei. Havent-hi per allí pocs europeus (1) aquell senyor va tenir interès a fer evident la brillantesa de la seva cort i em retenia, feia que el

meu repòs s'allargués més del que m'havia proposat.

Perquè la meua presència occidental no deslluís l'etiqueta de palau, el monarca em va donar una capa tota brodada de perles i pedres fines, amb la condició que només me la podia treure per dormir.

Les residències reials d'aquells

països són com una mena de parc, on bèsties i persones viuen en comú, guardant determinades diferències. Hi ha una gran quantitat d'ocells, elefants de jardí, felins, tortugues sagrades i profanes, insectes de la temporada i altres animals, tan rars que arriben a fer respecte.

L'estada allí era una festa se-

guida. Cantàvem, ballàvem i menjàvem del matí al vespre i cada dia tenia la seva satisfacció. Però com que jo era persona malmada i mai no he negligit el deure, va venir el dia del comiat, i el reietó per obsequiar-me, va organitzar una gran exhibició folklòrica.

El sobirà, vestit de gala, em va fer seure al seu costat. Tenia una lleona als peus i un lloro magnífic a l'espatlla dreta. Va picar de mans i començà el programa.

Després de sentir cantar gent de totes les contrades del país, sortiren dues-centes ballarines, que es posaren a dansar d'una manera monòrmica. El ball va allargar-se hores i hores, sempre igual, sempre amb la mateixa cadència. Quan el tedi s'apoderà de mi, vaig dir a manera d'expansió, en català i alçant la veu:

—Mal per mal, m'agraden més les danses de Castellterçol...

El lloro va fer un crit gutural i dirigint-se a mi digué:

—No us emboliqueu. Si us sent el gran intèrpret esteu perdut.

Va dir-ho en un català tan correcte que de moment se'm va tallar l'alè. Home de món com era, vaig dissimular davant del rei, però aquella nit, quan tothom dormia, vaig cercar el lloro, que va explicar-me la seva història. Era un lloro català, de Cadaqués, i havia arribat fins allí per atzars de la vida.

Per moltes que fossin les coses que ens separaven, hi havia l'idioma que ens unia, i teníem records comuns.

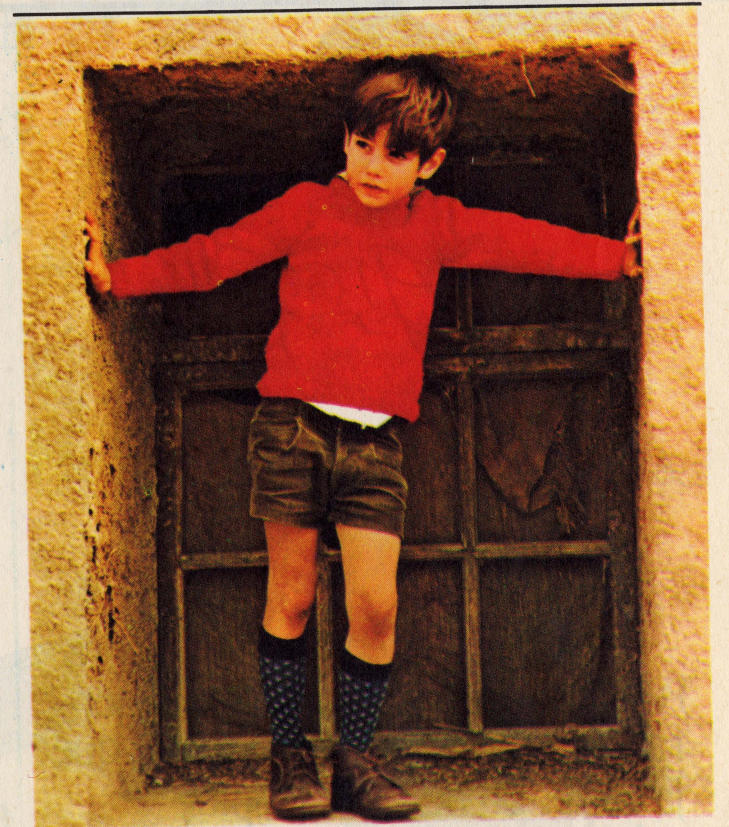
Parlàrem del Mediterrani i de les nostres esperances de reveure'l, i l'endemà de bon matí, en marxar de Yakri, tenia el cor més tendre que el dia de l'arribada.

(1) No n'hi havia cap. (Aclariment de consciència.)

un conte que s'esdevé a catalunya i té com a protagonista en miquel, fill d'antoni tàpies un dels artistes més coneguts arreu del món.

il·lustracions en color preu-180 ptes.
El quadre més bonic del món

Ralph Herrmanns

editorial TIMUN MAS/passeig sant gervasi, 24